

N:o 19.

Neljantenä sunnuntaina Loppiaisesta.

Evank. Matt. 8: 23–27.

Ja kun Jesus oli haahteen astunut, seurasivat hänen opetuslapsensa. Mutta katso, suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi aalloilta peitettiin; mutta hän makasi. Niin tulivat hänen opetuslapsensa ja herättivät hänen ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme. Ja hän sanoi heille: te heikko-uskoiset, miksi te olette pelkurit? Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren: ja tuli juuri tyveneksi. Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millinen tämä on? Sillä tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset.

Tämän evankeliumin kertomus esittää meille esimerkin uskosta ja epäuskosta, ja opimme me siitä, kuinka väkevä uskon voima on, ja että sen täytyy askaroida suurten hirmuisten asiain kanssa ja saada aikaan oikeita ihmeitä, sekä kuinka neuvoton, arka ja peljästyntynyt epäusko on, joka ei kuitenkaan mitään toimeen saa. Oppikaamme tätä opetuslapsista katselemalla heidän sydämensä tilaa. Kun he ensin astuivat Kristuksen kanssa haahteen, oli tyyni, eivätkä he tunteneet mitään pelkoa. Jos joku olisi kysynyt heiltä silloin, uskoivatko he, olisivat he vastanneet myöntävästi. Mutta he eivät älynneet, kuinka heidän sydämensä luotti ilman tyyneyteen, kun mitään rajuilmaa ei ollut peljättävissä, joten heidän uskonsa oli perustettu näkyväiseen. Mutta kun myrsky nousee ja aallot loiskahtelevat aluksen yli, silloin on usko matkassaan, sillä tyyneys ja rauha, johon he luottivat, oli lopussa. Sentähden uskokin heiltä katoaa ja pelkkä epäusko astuu siaan.

Mutta mitä tekee tuo epäusko. Se ei tunne elämää ja turvallisuutta, vaan näkee meren aaltojen kuohuvan haahden yli ja uhkailevan kuolemalla ja kaikella vaaralla. Ja koska he tätä tuntevat, tätä pitävät silmällä eivätkä sitä mielestään poista, ei pelko, vapistus ja epäily lakkaa, vaan mitä enemmän he myrskyä

katselevat ja saavat tuntea, sitä kovemmassi heitä kuoleman ja epätoivon hätä ahdistaa tahtoen heidät tuossa paikassa kitaansa nielaista. Mutta tuollaisesta tunteesta ei epäusko voi irti päästä eikä silmänräpäystäkään toisin ajatella, koska sillä ei ole mitään muuta, johon se uskaltaisi ja turvaisi. Sen vuoksi ei sillä voi silmänräpäyksikään olla rauhaa ja tyyneyttä. Näin on helvetissäkin laita oleva, jossa on valitseva paljas epätoivo, vapistus ja kauhistuminen, jolla ei ole koskaan mitään loppua.

Mutta jos opetuslapsilla usko olisi ollut, eivät he olisi välittäneet tuulesta eikä meren aalloista, vaan tuulen ja rajuilman sijasta kuvailleet mieleensä Jumalan kaikkivalttiutta ja hänen sanassaan lupaamaansa armoa. Tähän olisivat he niin luottaneet, kuin olisivat istuneet kovalla kalliolla eivätkä heiluneet aaltojen harjoilla, kuin olisi aurinko paistanut kirkaasti, ollut tyyni eikä ollenkaan mitään rajuilmaa. Uskon korkea taito ja voima on siinä, että se näkee näkymättömiä eikä huoli tuntemisista, ahdistuksesta eikä hädästä. Epäusko taas näkee ainoastaan sen minkä tuntee, eikä voi ollenkaan uskaltaa siihen, jota se ei tunne.

Sentähden antaa Jumala niin tapahtua, ettei uskolla suinkaan ole tekemistä vähäpätöisten asiain kanssa, vaan sellaisten kanssa joita se koko maailmakaan voi kestää, nimittäin

kuoleman, synnin, maailman ja perkeleen kanssa. Koko maailma ei, näet, voi vastustaa kuolemata, vaan pakenee ja kauhistuu sitä ja sortuukin sen alle, mutta usko kestää ja asettuu vastustamaan kuolemata, joka koko maailman nielee kitaansa, ja se voittaa sen ja nielaisee tämän kyllästymättömän elämänaahmijan. Samoin ei myöskään koko maailma voi lihaa lannistaa eikä hillitä, vaan se pitää koko maailmaa vallassaan ja taivuttaa sen tahtonsa alle niin että koko maailma on sen vuoksi lihallinen. Mutta usko käypi sen kimp-puun, paiskaa sen allensa ja voi kurittaa sitä, niin että sen täytyy olla alamainen. Ei myöskään voi kukaan ihminen kestää maailman raivoa, vainoomista, pilkkaa, häväistystä, vihaa ja kateutta, joita jokainen väistää, joihin väsyä, jotka sortavat jokaisen allensa ja voittavat. Mutta usko se tuota vaan pilkkaa ja tallaa tuon kaiken jalkoihinsa riemuiten ja iloiten tästä.

Kuka myöskään voi voittaa perkelettä hänen lukemattomine kavaline juonineen, joilla hän totuuden, Jumalan sanan, uskon ja toivon ehkäisee ja saa aikaan monenlaisia eksytyksiä, lahkoja, viettelyksiä, villityksiä, epäilyksiä, taikauskoja ja äärettömiä kauhistuksia? Koko maailma on yhtä voimaton häntä vastaan kuin tulen kipinä vesikaivoa vastaan. Kaikkien täytyy olla hänen alamaisiaan, jonka myöskin saamme nähdä, kuulla ja ymmärtää. Mutta usko on se, joka hänelle tenän tekee; se ei ainoastaan ole joutumatta hänen pauloihinsa vaan vieläpä saattaa hänen konnuutensakin ilmi ja niin perin häpeään, että hänen kavaluutensa raukeaa tyhjiin ja käy voimattomaksi, kuten nytkin käy hänen annekaupallensa ja paavikummallensa.

Eipä myöskään kukaan voi pienintäkään syntiä tynnyttää eikä siltä suuta tukkia, vaan se puree ja kalvaa omaatuntoa, niin ettei mitään apua ole, vaikka koko maailma sellaista

ihmistä lohduttaisi ja hoivaisi, hänen täytyy kun täytyykin helvettiin mennä. Mutta usko se tässä sankari ja kaikkein syntein tynnyttävä, vaikka niitä niinkin paljon olisi, kuin koko maailma on tehnyt.

Eikö nyt usko ole sanomattoman kaikkivaltias asia, joka kaikkia tuollaisia mahtavia vihollisia voi vastustaa ja voiton niistä saada? Sentähden P. Johannes 1 Joh. 5: 4 sanookin sattuvasti: **Meidän uskomme on se voitto, joka maailman voitti.** Tuo ei kuitenkaan tapahdu aivan rauhallisesti ja hiljaisessa levossa, vaan se on sotaa, josta ei selvitä ilman haavoja ja verta; vieläpä sellaisessa sodassa sydän saa tuntea syntiä, kuolemata, lihaa, perkelettä ja maailmaa niin ankarasti, että se tuntee olevansa hukkumaisillaan, synnin ja kuoleman valtaan vaipumaisillaan ja perkeleen alle joutumaisillaan; uskon voimaa tuntee sydän vähän. – Tätä on kuvattu tässäkin kertomuksessa siten, että aallot eivät ainoastaan heittele laivaa, vaan kokonaan sen peittävätkin, niin että se on hukkumaisillaan ja vajoamaisillaan, ja Kristus makaa ja nukkuu. Siinä ei ollut mitään elämän toivoa, kuolemalla oli ylivalta ja voitto, elämä oli alakynnessä ja hukassa.

Niinkuin tässä on tapahtunut, niin käy ja täytyy käydä kaikissa muissakin synnin, perkeleen y. m. kiusauksissa. Meidän täytyy saada tuntea, kuinka synti pitää omaatuntoa vangittuna, ja kuinka paljas viha ja helvetti on vastassa ja ijankaikkinen kadotus tarjolla. Perkeleen täytyy saada niin paljon aikaan eksytyksillään ja väärällä opillaan, että näyttää kuin täytyisi Jumalan sanan joutua alakynteen ja maailman viettelysten valtaan. Maailmankin siis täytyy raivota ja vainota, niin että näyttää kuin ei yksikään ihminen voisi kestää, ei autuaaksi tulla eikä tunnustaa uskoa, vaan kuin Kaini tahtois yksin vallita ja surmata veljensä, ettei häntä ikinä enää olisi. Mutta ul-

konäön ja tuntemisen mukaan ei saa arvostella eikä menetellä, vaan uskon mukaan.

Tämä evankeliumi on siis lohdullinen esimerkki ja opetus, kuinka meidän tulee käyttäytyä, ettemme joutuisi epätoivoon synnin hädässä, kuoleman tuskassa ja maailman myrskyssä vaan tietäisimme ettemme sen vuoksi ole hukassa, vaikka aallot laivankin peittäisivät. Et sinä senvuoksi helvetin oma ole vaikka tunnet pahassa omassatunnossasi syntiä, vihaa ja armon puutetta; ei sinun sen vuoksi tarvitse kuolla, vaikka koko maailma sinua vihaa ja vainoo ja vaikka se kitansa ammottaisi niin leveältä kuin aamurusko ulottuu. Tämä kaikki on niitä aaltoja, jotka laivasi yli hyökivät, saattavat sinut epätoivoon ja pakottavat huutamaan: **Oi Herra, auta meitä, me hukumme!** – Niinpä näet nyt tässä evankeliumin ensimmäisen kappaleen, uskon, minkä laatuisen sen tulee olla, ja sen ohessa, kuinka kelvoton ja avuton epäusko on.

Toisen kohdan, rakkauden, osoittaa Kristus siinä, että nousee ylös, keskeyttää unensa heidän tähtensä, ottaa osaa heidän häntäänsä kuin omaansa, auttaa heitä vapaaehtoisesta rakkaudesta ilman heidän ansiotansa, ei ota eikä vaadi mitään avustaan, vaan antaa heidän nauttia ja käyttää tätä hyvyytensä. Olemmehan useinkin kuulleet, että kristillisen rakkauden luonto on tehdä kaikki vapaasti ilmaiseksi Jumalalle ylistykseksi ja kunniaksi, nimettä kristitty elääkin tällaisessa rakkauden harjoituksessa maan päällä, samoin kuin Kristus eli ainoastaan hyvää tehdäkseen, kuten hän itse Matt. 20: 28 sanoo: **Ei ihmisen poika tullut, että häntä piti palveltaman, mutta että hän palvelisi.**

Tämän kertomuksen hengellisestä merkityksestä.

Kristus on kuvannut tässä kristillistä elämää, erittäinkin saarnavirkaa. Laiva merkit-

see kristikuntaa, meri maailmaa, ja tuuli perkelettä. Hänen opetuslapsensa ovat saarnaajat ja hurskaat kristityt; Kristus on totuus, evankeliumi ja usko. Ennen kuin nyt Kristus astuu haahteen opetuslapsineen, on meri ja tuuli tyyni, mutta Kristuksen laskettua vesille opetuslapsinensa, nousee myrsky, kuten hän itse Matt. 10: 34 sanoo: **En minä ole tullut rauhaa, mutta miekkaa lähettämään.** Jos siis Kristus jättäisi maailman rauhaan eikä nuhtelisi sen tekoja, niin se kyllä tyvenenä pysyisi. Mutta kun hän nyt saarnaa, että viisaat ovat houkkioita, pyhät syntisiä ja rikkaat kadotuksen lapsia, niin nämä raivostuvat hulluiksi ja mielipuolisiksi. Samoin kuin nytkin on niitä mielestänsä viisaita jotka arvelevat sen vallan sopivaksi että evankeliumia kyllä saarnattaisiin mutta jätettäisiin hengellinen sääty menoineen rauhaan, silloin he sen hyvin kärsisivät. Mutta kun kaikkea sellaista pitää rangastaman ja kelvottomaksi näytettämän, niin sanovat he sitä rauhattomuuden ja kapinan saarnaamiseksi vaan ei Kristuksen opiksi.

Mutta mitä evankeliumi tästä sanoo? **Suuri ilma nousi merellä, koska Kristus opetuslapsinensa oli astunut haahteen.** Toiset laivat jättää meri ja tuuli kyllä rauhaan, mutta tätä alusta pitää hätyytettämän, koska siinä on Kristus. Maailma saattaa hyvästi kärsiä kaikkea muuta saarnaa paitsi Kristuksen. Tästä on seurauksena, että kun hän tulee ja missä hän on, siellä hän saarnaa siten, että hän tahtoo yksin olla oikeassa ja nuhtelee kaikkia muita, niinkuin hän Matt. 12: 30 sanoo: **Joka ei ole minun kansani, hän on minua vastaan,** ja Joh. 16: 8: **Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.** Hän ei sano ainoastaan vaan saarnaavansa, vaan nuhtelewansa koko maailmaa ja mitä siinä on. Mutta nuhtelemi-
nen taasen nostaa rajuilman ja tuottaa vaaran tälle laivalle. Jos hänen pitäisi saarnata, että

hän jättäisi maailmaa nuhtelematta, ja antaa sen pysyä entisessä menossaan, niin hän mieluummin olisi vaiti ja heittäisi asian sikseen, sillä jos maailma olisi hyvä ja vallan nuhteton, niin eihän hänen saarnaansa missään tarvittaisi.

Tämä on nyt kristittyjen, varsinkin saarnaajain lohdutus, että heidän tulee tietää, että heidän ryhtyessään Kristusta esittelemään ja saarnaamaan tulee olla valmiit vainoa kärsimään, muuta mitään älkööt toivokokaan. Sepä onkin hyvä merkki siitä, että saarna on oikeata, jos sitä ihmiset vainoovat ja etupäässä suuret, pyhät, oppineet ja viisaat henkilöt. Toisaalta se taasen ei ole oikeata, jos sitä ylistetään ja kunnioitetaan, kuten Kristus itse Luukk. 6: 22, 26 sanoo: **Voi teitä, koska kaikki ihmiset teitä kiittävät, sillä niin teit myös heidän isänsä väärille profetoille. Autuaat olette te, koska ihmiset vihaavat teitä ja erottavat teidän, ja pilkkaavat teitä, ja hylkäävät teidän nimenne niinkuin kelvottoman ihmisen Pojan tähden. Näin teit myös heidän isänsä profetoille.** Tarkasteleppas meidän hengellisiämme, millä kannalla heidän oppinsa on; maailman tavarat, kunnia ja valta on heillä hallussaan, ja ovat yhtä kaikki mielestään kristillisiä opettajia. Joka sitten heidän menoaan kehuu ja saarnaa, sillä on kunniaa ja lystiä lämmältä.

Siksi on tässä esimerkki siitäkin, mistä saarnaajain tulee etsiä lohdutusta ja apua; ei maailmalta. Ihmisten taito ja valta älköön heidän suojanansa olko, vaan Kristus yksin ja ainoastaan: häneen ja hänen puoleensa kääntykööt he kaikissa hädissänsä kaikella uskalluksella ja luottamuksella, kuten tässä opetuslapset tekevät. Elleivät, näet, he olisi uskoneet, että hän oli auttava heitä, eivät he olisi häntä herättäneet ja avukseen huutaneet, vaikka tosin olikin heidän uskonsa heikko ja sangen paljo siinä epäuskoakin, niin etteivät he rau-

hallisesti katselleet vaaraa silmään, eivät uskaltaneet elämäänsä hänen kanssansa eivätkä myöskään uskoneet hänen voivan heitä pelastaa aavalla meren selällä ja temmata heitä pois kolkosta kuolemasta. Päätöksenä on siis, ettei Jumalan sanalla saa olla ketään mestaroitsijaa eikä arvostelijaa eikä myöskään mitään muuta suojelusherraa kuin Jumala itse, jonka omakin on. Niinkuin hän siis ilman ihmisten ansiota ja neuvoa antaa sen käydä ulos, niin tahtoo hän myöskin ilman ihmisten apua ja voimaa pitää sen yllä ja sitä puollustaa. Ja ken tässä kohten ihmisiltä etsii turvaa ja lohdutusta, hän on kompastuva ja kadottava molemmat, joutuva Jumalan ja ihmisten hylkäämäksi.

Mutta nukkumisellansa osoittaa hän opetuslastensa sydämen tilan, että nimittäin heillä oli heikko unelias usko. Eritoten on tällä kuvattu sitä, että Kristus vainon aikana pujahtaa piiloon ja on nukkuvinaan, ei anna voimaa ja väkevyyttä, ei rauhaa ja lepoa, vaan sallii meidän heikkoudessamme valitella ja ponnistella, jotta oppisimme tuntemaan, kuinka mitättömiä me olemme ja kuinka kaikki riippuu hänen armostaan ja vallastaan, kuten P. Paavali 2 Kor. 1: 9 tunnustaa täytyneensä **kärsiä tämmöistä vaivaa sentähden, ettemme uskaltaisi itse päällemme, vaan Jumalan päälle, joka kuolleetkin herättää.** Tällaista Jumalan nukkumista sai Daavidikin usein tuntea, ja hän puhuu siitä monin paikoin, esim. Ps. 44: 24 sanoessaan: **Herää Herra, miksis maakaat? Valvo ja älä meitä sysää pois kaiketi-kaan.**

Lopuksi: Tämä evankeliumi antaa meille kaksi lohdullista ja rohkaisevaa sananpartta, niin että vainon synnyttyä Jumalan sanan tähden saatamme sanoa: Tuon hyvin tiesinkin! Kristus on laivassa, sen vuoksi meri ja myrsky pauhaa, sen vuoksi aallot ärjyvät ja tahtovat meidät upottaa. Mutta ne raivotkoot, määrätty

on, että tuuli ja meri ovat hänelle kuuliaiset. Vaino ei ulotu laajemmalle eikä kestä kauvemmin, kuin hän tahtoo, ja vaikka he meidän kimppuumme kävisivätkin, täytyy heidän sittenkin olla hänelle alammaisia. Hän se on kaiken Herra, siksi ei meitä mikään vahingoita. Hän vaan auttakoon meitä ettemme epäuskoisina hätääntyisi. Amen.

Mutta että kansa ihmettelee ja ylistää Herraa, kun tuuli ja meri ovat hänelle alamai-

set, merkitsee, että vainon kautta evankeliumi ainoastaan leviää laajemmalle ja vahvistuu ja usko kasvaa. Tämäkin on aivan toisin kuin kaiken maailman tavaroiden laita, jotka onnettomuuksista ja vastoinkäymisistä vähenevät ja onnessa ja rauhassa lisääntyvät. Kristuksen valtakunta kasvaa murheen kautta, ja veltostuu rauhan ja mukavuuden vallitessa, kuten P. Paavali 2 Kor. 12: 10 sanoo: **Minun voimani on heikoissa väkevä.** Siihen meitä Jumala auttakoon! Amen.